

מסורת הש"ס

(ב) סוֹדֶרְדִין לֵב: (וּמִסְפָּקָה)
סוֹדֶרְדִין יִמִּינָהּ (א) (מִסְפָּקָה)
הָ, (ב) יִמִּינָהּ מִת: וְשִׁין,
(ד) נִדְרָם עִב: עִיִּם מִסְפָּקָה
נִדְרָם מִיִּם עִיִּם וּמִסְפָּקָה
סוֹט פִּיִּם פִּיִּם וְשִׁין,
(ג) יִדְרָשִׁין סִי: וְשִׁין,
(ד) לֵב לִדְרָשִׁין, (א) נִדְרָם מִת:
סִפְסָפִים עִב: (א) וְשִׁין,
מִיִּם, (ג) וְשִׁין מִיִּם, (א) לֵב
מִסְפָּקָה לִדְרָשִׁין וְשִׁין
מִיִּם, אִיִּם מִסְפָּקָה,
(ג) סוֹדֶרְדִין אִיִּם לִדְרָשִׁין,
(א) וְשִׁין מִיִּם, (א) מִיִּם
קִיִּיִּם, (ג) וְשִׁין מִיִּם נִדְרָם
עִב: וְשִׁין עִב: הִלְלִין,
(ג) נִדְרָם מִיִּם, (א) וְשִׁין
לֵב לִ, מִסְפָּקָה, (א) וְשִׁין
לֵב לִ, מִסְפָּקָה, (א) וְשִׁין
לִ, מִסְפָּקָה, (א) וְשִׁין

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה ליכא וכו'
נקטר והכי נמי אמר
בפרק טרף וכו' ר' יהודה
ור' שמעון וכו' ללר'
יהודה דאמר אותה:

גליון הש"ס

[illegible]

המקנא פרק ראשון סומה

שיאיימו עליה צ"ד הגדול
וחציה בחול כדאמר ביומא
הר הבית לאחר שיאיימו
ומודה כשתראה בצרחה:

התם קיימא *דמסקינן לה ומחתינן לה כדי
ליגיעה ^בדתניא רבי שמעון בן אלעזר אומר
בבית דין מסיעין את העדים ממקום למקום
כדי שיתגרף דעתן עליהן ויחזרו בהן: ששם
משקין את הסוטות וכו': בשלמא סוטות
דכתבי' והעמיד הכהן את האשה לפני ה'
מזוזה ומצורעין נמי דכתבי' והעמיד הכהן המטור
אלא יולדת מאי טעמא אילימא משום
דאיתין וקיימין אקורבניהו דתניא ^באין
קרבנו של אדם קרב אלא אם כן עומד על
רגליו אי הכי וזין חובות נמי יאה"נ ^בותנא חרא
מביניהו נקט ת"ר ^באין משקין שתי סוטות
בבאחת כדי שלא יהא לבה גם בחבירתה רבי
יהודה אומר לא מן השם הוא זה אלא יאמר
קרא אותה לבדה ות"ק הכתיב אותה ת"ק
ש היא ^בידרשינן טעם דקרא ומה טעם
קאמר מה טעם אותה לבדה כדי שלא יהא
ללבה גם בחבירתה מאי בינייהו איכא בינייהו
דותתת ורותתת מי משקין והא אין עושין
סוטות כמות חבילות חבילות ^בדתנן אין משקין שתי
סוטות כאחת ואין מטהרין שני מצורעין
בבאחת ואין רוצעין שני עבדים כאחת ^בואין
עורפין שתי עגלות כאחת ^בלפי שאין עושין
מצות חבילות חבילות אמר אביי ואיתימא
רב כהנא לא קשיא ^בכאן בכהן אחד כאן
בכשני כהנים והכהן אוזוה בבגדיו: תנו
דרבנן יופרע את ראש האשה אין לי אלא
דראשה גופה מנין ת"ל האשה אם כן מה ת"ל
יופרע את ראשה מלמד שהכהן סותר את
האשה ^בר' יהודה אומר אם היה לבה וכו':
^בלמימרא ר' יהודה חייש להרהורא ורבנן
לא חיישי והא איפכא שמעינן להו דתניא
האיש מכסין אותו פרק אחד מלפניו והאשה
פרקים אחד מלפניה ואחד מלאחריה
האיש נסקל ערום ואין האשה נסקלת ערומה
אמר רבה הכא טעמא מאי שמא תצא מב"ד
וכאית ^בויתגרו בה פרחי כהונה התם הא
מסתלקא וכי תימא אחי לאגרווי באחרוני' ^ב
האמר ר'בא גמירי דאין יצר הרע שולט אלא
בבמה שענינו ראות אמר רבא ר' יהודה אדר'
יהודה קשיא דרבנן אדרבנן ל"ק אלא אמר
רבא ^בר' יהודה אדר' יהודה ל"ק כדשנינן
דרבנן

מים אותו. כשנסקל: פרק
פו ערוס: שכולה ערוה.
נדרין: הכא היינו טעמא
הורה תמא ולא ידקוה
כל ימיה: פרחי דהוה.
מאר העם: וכי סימא אתי
את וז ערומה מתגרה
מ מרבותי: דרבנן אדרבנן
ללא חיישת לשנויי דרבנן:

הכא
דלאו חובה לאנשים לראותה
יהפוך פניו לזד אחר והכי
לקיים זה מצות פריעה ו
נשים כמו באנשים שאין אש
שין (חגיגה יא:) דאמר עריות
אחריה לעולם אפי' שלא ב

ת.

[illegible]

איכא בעייהו רותתא. נראה
דכוס מצי למימר איכא
בעייהו אשה אחרת קוטה לא
משמען מותר לר' יהודה אקור להעמיד
אחלה שום אשה בשער נקטור
(א) דלמחר בפרק טרף נקלפי (יומא
דף מג:) דפליגי נמי הכי רבי ורבי
משמען בקרא דהואילא אותה דכתיב
נצי פרה ואמר איכא בעייהו חמור
ולרבי דלמחר אותה לבדה אקור
להואילא עמה חמור: **והא אין עושין**
משנות הביתות. מיהא מאי פריך והלא
אין עושין מזהו מצוות איכא אלא
אקור מדרכנן משום דמחוי עליה
כמשה ואמרנו פליגי בקרא:

בְּחַן בשני בהגים. רש"י פירש וכן
בני עמד צב"ד אחד ואדון
מחזק ויתמה והא טרת ד' מארגין
דמי לשני עבדים של בני צי דאס:
והכהן אחוז בכגדיה. כפרק
אלו הן הלוקין (מכות
דף כג:) תניא גמי הכי מוסר הכנסת
אחוזו בכגדי כ"י וזראה משום דכתיב
והקלה מזה לנולול וסומסא (פ"ה)
ההניס מטיליס גורלות וכל מי שיעלה
גורלו ואפלו כ"ג יואל ועונד כגד
סומסא ואחוז בכגדיה. **אם** היה
נאח. אש"י גורמת הכנסת הוא

כדאיתא פ' האשא רבא (יבמות 5:)
אשה נסקת ערובה. מימה מאי
והא תפרס טעמא בפרק נגמר
דמיבין אותו בלא כמותו ואין אותה
לנוולה מאחר שהמבוא אומר שלא
א"כ אנו עוקרין הכתוב בידים ו"ל
לא בא אלא למעט על הכתוב שז"ל
פורה מזה דיעה להרוש בידים
במאז פליגי להכי קשיא דרבנן
הורים היה לנו לנוולה משום יסור:
אשכחנא ויפתור שעה דלמחר
אשכחנא קטין של צוך פורס ביה
ד' יורה אם היו פורסין קטין בניה
במורי אין יצר הרע שולט אלא
הוא ולא קשיא מידי דהאם ה"פ מאחר
ערומה אינו מהרהר אחת אחרת:
ואחר

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תורה אור השלם

1. והעמיד הבקוֹן אֶת־
הָאֵשׁ לִפְנֵי יְיָ וְיָרַע אֶת־
הָאֵשׁ וְהִקְדִּישׁ וְנָתַן עַל־
בִּקְיָהָ אֶת־מִנְחַת הַזִּבְחֹן
מִנְחַת קִדָּשׁ דָּוָא וְהָיָה
הַבִּקְיָה יְזִיז מִי הַקְדִּישִׁים
הַמֵּאֲרִירִים:

מכבדוּהוּ יי:

2. והעמיד הבקוֹן
הַהִשְׁדֵּשׁ אֶת־הָאֵשׁ
הַהִשְׁדֵּשׁ וְאָמַתּוּ לִפְנֵי יְיָ
פָתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

יקרא די א:

3. והשביע אתה הבקוֹן
וְאָמַר אֶל־הָאֵשׁ אִם־לֹא
שָׂבִיעַ אֵשׁ אֶת־רֹאשׁ אֹהֶל
שִׁשְׁתִּי מִטְּהָרָה תִּתֵּן
אִשְׁךָ הֵקִי מִי הַקְדִּישִׁים
הַמֵּאֲרִירִים הָאֵלֶּה:

מכבדוּהוּ יי

מוסף רש"י

[illegible]

תוספות שאנץ

אה"ן וק"מ אקרבנות
 שמקריבין קרינה לטהר
 שבאילת קרישם ומצוה על
 האדם שיעמוד וישבור על
 קרבנו תפקא לן בספרי
 משמטמו להקריב לו
 במצוה ומי שחלל ליכנס
 לעזרה נכנס ואילו שלא היו
 יכולות מפי שחן מחסרין
 כפרה עומדות בחלל שעו
 נקורו שלא נתקשר ליה.
 מבסין אותו פרק אחד
 שנספקל תחיתת בנד
 לפניו. ויתגורו בה פרחי
 הכהנה. מ"ה פרחי הכהנה
 לאו דוקא אלא נקט אותם
 על שחן מצויין בעזרה
 יתר משאר בלי אדם.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones